

Први устав модерне Србије из 1835. године – Сретењски устав садржао је начело поделе власти, па су централни органи власти били: 1. Кнез 2. Државни совјет и 3. Народна скупштина. Извршну власт су делили Кнез и Државни совјет који је у свом саставу имао шест попечитељстава/министарстава: спољашњи послови, унутрашњи послови, правосуђе, финансије, војска и просвета. Попечитељи нису образовали колегијално тело – владу, већ су сви појединачно били одговорни за свој рад Кнезу и Скупштини. Кнез је могао да их смени, али они су и даље остајали у Совјету као саветници.

Сви устави Србије до 1946. године препознају начело поделе власти са мањим или већим овлашћењима представничких тела (скупштине) у односу на извршну власт (монарха и владу).

У Србији, после II светског рата, прва Влада је била Народна влада Србије – од 1945. до 1946. године. Следећа је била Влада Народне Републике Србије – до 1946. до 1953. године. Уставним променама Влада мења назив у Извршно веће Народне скупштине Народне Републике Србије – од 1953. до 1963. године, а затим у Извршно веће Скупштине Социјалистичке Републике Србије – од 1963. до 1990. године. Међутим, због непостојања политичког плурализма, у периоду комунизма и социјализма у Србији, не може се говорити о класичном систему државног уређења у смислу поделе власти, имајући у виду да је било дозвољено деловање само једне политичке партије. Политички плурализам се јавља као неопходност ради пуне примене начела поделе власти. Можемо рећи да је у примени било начело јединства власти које формално подразумева да сву власт врши један орган – Скупштина, као и законодавни и извршни орган (као што је на пример у Швајцарској).

Уставом из 1990. године предвиђају се као централни органи власти Народна Скупштина, Председник Републике, Влада и судска власт. Уставотворна и законодавна власт припада Народној скупштини. Републику Србију представља и њено државно јединство изражава председник Републике. Извршна власт припада Влади. Судска власт припада судовима. Заштита уставности, као и заштита законитости у складу са Уставом, припада Уставном суду.

Устав из 2006. године у делу Пет – УРЕЂЕЊЕ ВЛАСТИ као централне органе који остварују надлежност Републике наводи: 1. Народну Скупштину као највиши орган законодавне власти, 2. Председника Републике који изражава државно јединство, 3. Владу као носиоца извршне власти, 4. Државну управу, 5. Заштитника грађана, 6. Војску Србије, 7. Судове и 8. Тужилаштва.

2. Избор Владе.

Извршну власт у Републици Србији врши Влада Републике Србије.

Владу чине председник Владе, један или више потпредседника и министри.

Владу бира Народна скупштина. Поступак избора Владе регулисан је Уставом Републике Србије.

Кандидата за председника Владе, такозваног мандатара Владе предлаже председник Републике, када саслуша мишљење представника свих изборних листа које су ушле у Народну скупштину.

Сви представници изборних листа које су у Народној Скупштини имају право да предложе кандидата за председника Владе, али председник Републике предлаже Народној скупштини оног кандидата који може да обезбеди избор Владе, што у пракси значи да предлаже оног кандидата који има тзв. скупштинску већину.

Кандидат за председника Владе пред Народном скупштином износи програм Владе – експозе и предлаже њен састав, односно предлаже потпредседнике Владе и министре.

Влада је изабрана када за њен избор гласа већина од укупног броја народних посланика, с тим што се истовремено гласа за Програм Владе и за персонални састав Владе.